Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Процес о замах на Милана. — Справа Драйфуса).

Цісар приймав вчера на окремій авдиенциї провідника католицкого сторонництва народного, др. Катрайна. Тій авдиенциї приписують в віденьских політичних кругах велике значенє, добачуючи в нїй доказ, що католицке народне сторонництво обіймило керму в переговорах, аби зробити парлямент спосібним до працї. Правительство стоїть поза тим сторонництвом, однако переговори будуть вести ся на бажанє правительства ґр. Туна. Член того сторонництва, председатель палати послів др. Фухс вислав запросини до заступників нїмецкої лївиці на конференцию в справі теперішного політичного положеня, а тим самим обіймив посередництво між комітетами виконуючими правиці і лївиці. Вчера нараджував ся др. Фухс з председателем польского кола п. Яворским. Вчера по полудни приймав Цісар на довшій авдиенциї угорского президента мінїстрів Селя, котрий відтак відбув конференцию з мінїстром Ґолуховским і Каллаєм.

В процесї о замах на Милана переслухувано вчера властителя друкарнї Становича. Він протестує против закидів, які піднесено против него і каже, що засуджений 1883 року з причини повстаня, а відтак помилуваний Миланом, не мав причини виступати тепер ворожо против Милана, а противно винен єму радше вдячність. Становвич відпирає також зізнаня Кнезевича, при котрих однако той обстає. В часї пополудневої розправи переслухувано епископа Ґруїча. Він признає, що писав обиджуючі Милана і правительство листи, бо був злий на Милана з причини погроз, які Милан виголошував против него. Однако доказує, що нїколи не стремів до поваленя династиї, впевнює о своїм патриотизмі і династичних чувствах і відпирає зізнаня Кнезевича. Сьвідок Родолїєвич каже, що Джюрич взивав его 1890 р. до ворохобнї і говорив, що мусить ся покликати на престол Петра Караджорджевича. Джюрич відповідає, що таких слів не міг говорити до члена поступового сторонництва. Радолїєвич обстає при своїм зізнаню і підпирає его присягою.

По засудї Драйфуса нема у Франциї нїяких заколотів, хоч правительство дуже їх побоювало ся. Лиш часописи обговорюють спокійно наслїдки, які вийдуть з причини засуду. — Поки що Драйфус полишить ся в Рен, іменно до часу, в котрім військова рада ревізийна не ухвалить, що робити з рекурсом. Драйфус підписуючи оногди подане о ревізию мав сказати: Підписую то, хоч знаю, що менї рекурс вже нїчо не поможе. — В Парижи гагають, що кара, яку Драйфус відбув на Чортівскім острові, буде єму вчислена, але не подвійно. На нинї скликано кабінетну раду, котра буде обговорювати наслїдки засуду. Противні Драйфусови часописи пригадують промову, яку президент републики Любе виголосив недавно в Рамбуйлє. Отже президент сказав тодї, що перед засудом воєнного трибуналу в Рен треба ударити чолом. — Берлиньска часопись Localanzeiger пише, що родина Драйфуса так числила на увільненє его, що винаймила вже навіть віллю в Геррентал ь в Нїмеччинї, куди мала виїхати зараз по процесї разом з Драйфусом. — Тепер Драйфус дуже пригноблений і просить, аби єму навіть не згадувати о процесї, бо чує ся таким утомленим, що побоює ся, аби не зійшов з ума. Просив, аби прислати єму книжок. — Як зачувати, зібрали ся члени воєнного трибуналу на нараду і підписали просьбу до президента, аби не повторювано деґрадациї Драйфуса.

Новинки.

Львів дня 12-го вересня 1899.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало контрольора почтового Савина Баєвского в Коломиї управителем почтовим в Калуши. — Дирекция почт і телеґрафів перенесла официяла почтового Янкевича зі Львова до Сїняви віддаючи єму начальство тамошного уряду почтового і телеґрафічного.

— **В рускій школї видїловій у Львові** є сего року крім I-ої (після давнїйших плянів V-ої) вже й II. кляса. До першої кляси вписало ся 31 учениць, а до II-ої 34 учениць. Руске товариство педаґоґічне, котре удержує сю школу з соймовою підмогою, наняло відповідне поміщенє для сеї школи в тій самій каменици, що й вторік (ул. Вірменьска ч. 2), однак просторнїйше і уладжено

---

47)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Просячий настійчиво голос і засумовані чорні очи зворушили Ляйенеля Дарґуна якось дивно. Щось, він сам не знав що такого, перло его псвірити сій жінцї — его навіть взяла така цїкавість, що вже хотів єї просити, щоби она безвзглядно вияснила єму то єї загадочне поступованє, але ще в пору опамятав ся і замовк. Циганка з якоюсь обавою придивляла ся фізіономії его лиця. Наконець він відозвав ся:

— Зроблю то, що хочете. Я на Ваші слова не конче спускаю ся, але Ви маєте право просити о то, щоби Вам дати можність доказати правду тих слів. Чи Ви, чи хтось, кого до мене пришлете, буде міг завтра поговорити зі мною.

— Чи будете дома? — спитала она зажурена. — А щож буде з польованем?

— Ледви чи завтра відбуде ся польованє; веремя якось нам не хоче сприяти — відповів Ляйенель Дарґун. — Коли рішучо не змінить ся, то не будемо полювати і я остану ся дома. — Сказавши то Лїонель Дарґун, встав, і зробив таку міну, котра була для циганки знаком, щоби она вже собі ішла. Та й циганка встала, але без страху задержала ся перед ним.

— Тепер вже піду — сказала она — добраніч! Ви маєте мене за якусь божевільну, чи мантійку. Ви, мій пане, вже другий раз не пізнаєте ся на менї.

Коли ректор стрітив ся з поважним поглядом єї сьвітячих очий, опанувало его якесь дивне чувство. Єму здавало ся, як би він вже десь видїв тоті глубокі задумані очи.

— Хиба менї тото лице приснило ся — подумав він собі; бо деж би як не в снї я его видїв.

Та гадка сильно вплинула на него і не сходила єму з голови, коли він ішов в присїнку поперед циганки і отворив їй двері.

На дворі перестав падати сніг; ясний місяць виступив на небо поможи летучі хмари. Єго холодне сьвітло падало на білі горби, дрімаючі під покривою сьвіжо упавшого снїгу.

Циганка обернула ся на порозі і відозвала ся до Ляйенеля Дарґуна:

— Отже не буде польованя, доки буде така погода?

— Нї, не буде.

— То завтра не будете збирати ся на означенім місци?

— Хиба що погода змінить ся.

— Ще раз добра ніч, пане Дарґун.

— Добра ніч!

Ректор постояв в дверох і дивив ся за циганкою, підчас коли она ішла стежкою, вкритою снїгом. Темна постать, що сунула ся поволи попри вкриті снїгом цьвітники і грядочки на широкім подвірю, виглядала дійстно як би якийсь дух.

— Що то все має значити? — питав ся він себе, коли задуманий, споглядав за відходячою. — Чи тота женщина звичайна собі мантійка, котра хоче напудити мене, щоби відтак брати від мене гроші? Она мене нинї о нїщо не просила, але то може бути лиш такий спосіб; за то пізнїйше готова тим більше з мене тягнути. А щож она иншого, як не мантійка?

На то питанє не легко було відповісти.

Він вернув до комнати, де було зібране товариство. Та незвичайна розмова так его роздразнила, що він не був в силї брати участь в пустій балаканинї. Та й не радо би був зійшов ся з Реджінальдом Еверстронґом, перед котрим его в так оріґінальний спосіб і як здавало ся без оправданя остережено.

Коли увійшов до сальону, спостеріг, що лице панни Ґреґим на его вид нараз оживило ся. Не маючи досьвіду в осуджуваню жіночого серця, він взяв той привітний погляд за дуже лестний знак для себе. Попав ся вже був по половинї в сітку, а той погляд причинив ся немало до того, щоби его таки вповнї обмотати.

Сів собі коло тої звідничої дами. Межи ними стояв столичок з шахами. Лідия сягнула рукою, на котрій сьвітили ся дорогоцїнні каменї, по одну з фіґурок.

— Чи Ви, пане Дарґун, уважали би то за великий гріх, як би хтось вечером на Різдво грав в шахи? — спитала она.

— Та длячого? панно Ґреґим. Я належу до тих, що в невинній розривцї не видять гріха.

— То може собі заграємо? — спитала Лідия, та й зачала таки вже уставляти фіґури.

та пристроїло комнати так, що не уступають в нічім публичній школі. Управа школи спочиває в руках директора рускої ґімназиї п. Е. Харкевича, а також і учительскі сили дібрано як найліпші. — **Вженьскій школі взірцевій** при учительскій семинариї у Львові вписали ся до І. кл. 25, до ІІ-ої 18, до ІІІ-ої 31, до IV-ої 27, разом 101 учениць. — **В мужескій школі взірцевій** при учит. семинариї у Львові вписало ся до І. кл. 36, до II. 34, до III. 28, до IV. 34, разом 132 учеників; до міскої школи IV-клясової мішаної ім. М. Шашкевича записало ся 141 учеників.

— Міске бюро праці у Львові при площи Бернардиньскій ч. 15 має зараз до розданя місця: для 34 робітників земних, для 30 робітників до товченя каміня, для столяря, машиніста, кравця, огородника, кельнера, 3 кухарів, кухти. 15 кухарок, 46 служниць до всего, 5 няньок, 4 покоївок, ключниці, склепової, 2 касиерок, 2 швачок, 10 робітниць до фабрик туток. — Пошукують занятя: дозорці каменичні, тесля, дозорці при будові, 3 стельмахи, ковалї, слюсарі машинові, челядники шевскі, кравецкі і пекарскі, портиери, субекти торговельні, бухгалтери, діюрністи, друкар-машиніст, фірмани, касиерки, бухгальтерки, кравчихи, учителька языка француского і музики, дозорчиня хорих і т. д.

— Посади при „Підгірскій Спілці" в Станиславові: 1) Комісіонер до Праги; 2) комісіонер для Відня; 3) майстер виробів масарских; 4) челядники масарскі; 5) надзиратель масарні і стайні; 6) купці на торги; 7) згінники; 8) сторожі; 9) хлопці до практики; 10) дівчата до продажи виробів масарских. — Зголошуватись до дирекциї „Підгірскої Спілки" в Станиславові. На відповідь долучити треба марку почтову.

— Курс науки дяківства і співу хорального. З днем 1-го (13) жовтня с.р. розпочинає ся наука дяківства і співу хорального при церкви в Зборові на підставі рішеня Сьвітлої митроп. консисториї у Львові з дня 13 липня 1890 ч. 5040. — Близші услівя що-до принятя на тую науку подасть на жадане інтересованим Т. Янишевский в Зборові, стация зелізнична і почта в місци.

— Жертва грому. Нам пишуть: В четвер дня 7-го вересня с. р. ударив грім в хату Гната Стороняка в Корчях пов. равского. В хаті було 3 дітий і жена Гната сиділа коло печи. Грім ударив в комин і влетів до хати, не пошкодив дітем нічого, лише жені попік сильно ноги і позбавив ей на хвилю притомности. На крик дітий „горить!" вилізла она з хати, не виратувавши нічого з одежі. Хата згоріла до тла; була обезпечена на 300 зр. в „Днїстрі". Нещасливі жертви грому позістали лише в одних сорочках. — *С. В.*

— Не удало ся. Б Альсберіх на Мораві хотів селянин Антін Прошенбавер позбути ся своєї жінки. Користаючи з нагоди, коли жінка твердо заспала, взяв ей онгди о 3-ій годині в ночи з ліжка і виніс на подвіре та кинув до кирниці. На щастє кирниця, хоч досить глубока, мала не богато води і тому завдячує нещастна, що не утонула, лиш почала кликати о поміч. Убийник прибіг тоді назад до кирниці і почав удавати розпуку перед людьми, аби відвернути від себе підозріня. Однако не удало ся ему. Жінку витягнено живу, а она сама зараз дала знати властям о намірене́м убийстві. Виновника арештовано.

— Помер в Рогатині др. Тит Василевский, повітовий лікар, в 46-тім році житя, полишаючи вдову і двоє сиріт.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

— **Фізикально-економічна кляситфікация ріллі.** (II.) Дальші кляси ріллі суть: VI. кляса: **Пшенична земля третої кляси:** Вартість 22. Пшениця і овес удають ся на сім ґрунті ліпше, як жито і ячмінь. Верхна почва бодай 13 цент. груба. Земля подібна як в третій клясї, але студенійша і в мокрих роках стоїть вода на ґрунтах, вбіже вимакає. (Сподом в ґрунтї е глина або камінь заліплений глеєм). Ґрунт вимагає значної сили потягової і лиш дренованем може ся его поліпшити. — VII. кляса: **Житна земля другої кляси:** Вартість 17. Ґрунт добрий під жито, мішанку ярого жита з вівсом, гречку, вовкиню, білу конюшину, бараболю. Верхна почва бодай 11 цент. груба. Земля легка, майже як порох дуже висихає (піскова та земля). Пасовиско для овець на ґрунтї сеї кляси може мати велике значінє. — VIII. кляса: **Вівсянна земля першої кляси:** Вартість 11. Ґрунт добрий під пшеницю, овес, вику, червону конюшину. Верхна почва часто не грубша як 8 цент. Земля тяжка, студена і мокра, коли засхне буває тверда як камінь, перепускає воду дуже поволи і длятого висихає дуже трудно. Господарство на такім ґрунті дуже богато коштує; пожиток непевний. Поправа дренованем. — IX. кляса: **Вівсянна земля другої кляси** (житна земля третої кляси). Вартість 7. На сім ґрунтї удають ся ті самі ростини що і в VIII-ій клясї. Верхна почва буває на 8 до 10 цент. груба; сподом єсть пісок і камінь. Земля буває суха, не держить води, верхна почва часто повна каміня. Підчас посухи ґрунт спалює засіви. Ґрунт сей ліпший під ліс як під рілю. — X. кляса: **Житна земля третої кляси** (вівсянна земля другої і третої кляси). Вартість 5. На сухих місцях удає ся ще жито, гречка, вовкиня, бараболї; на глинистих землях овес, біла конюшина і трави меншої вартости. Верхна почва 5 до 6 цент. груба. Сподом на таких ґрунтах буває часто гончарска глина, летучі піски, рінь і т. п. Пожитку з такого ґрунту дуже мало і длятого найліпше обернутиего на пасовиско або засадити деревом.

— **Клясифікация лук і сіножатий.** Луки і сіножата оцінюють ся звичайно після скількости і доброти сїна, яке можна зібрати в гектара (морґ і три чверти). Найбільшу скількість сїна бере ся 100 сотнарів, а найменшу 20 сотнарів та після того ділить ся сіножата і луки на слідуючих пять кляс: **I кляса:** Дуже добрі луки на долах, добре наводнювані і гноєні дають 100 сотнарів сїна середної доброти; косовиця два і три рази. — **II. кляса.** Добрі луки і сіножата в долинах, наводнювані і навожені; 80 сотнарів сїна, косовиця два рази. — **III. кляса:** Середні сі-

---

— Коли Вам то робить приятність....

— Обоє уміли добре грати в шахи і партия тягнула ся довго. Але підчас коли Ляйенель чекав, щоби Лідия рушила фіґурку, споглядав він заедно в ту сторону, де ґраф Реджінальд Еверстронґ розмавляв з Ґордоном Ґреґимом і Данилом Дарґуном.

Як би ректор не знав був нічого злого в характері Реджінальда Еверстронґа, то слова циганки не були би зробили на него ніякого враженя; але Ляйенель знав, що его первий брат був за молоду розпустний і любив уживати, що ґраф Освальд того улюбленого приймака, котрий вже давно був признаним дідичем в Рейнґемі, видідичив. Длятого, що то знав, годі дивувати ся, що осторога циганки зробила враженє на него. Слїдячим оком вдивляв ся він в лице свого первого брата.

Було то хороше, майже скінчено красне лице; але чи було то лице чоловіка, котрому другі люди могли би повірити?

Фізіономія утомлена журбою — при всій своїй красї. В тих тоненьких устах було щось горячково неспокійного, та й темно синї очи сьвітили ся як би в горячці.

Підчас тої довгої гри в шахи лучило ся кілька равів, що Реджінальд Еверстронґ відхилив заслону від вікна і виглянув на двір, де була темна ніч.

Та й пан Мордант, великий любитель спорту, був неспокійний изза погоди на дворі та від часу до часу давав знати, що мороз на дворі не попускає.

У пана Морданта було то щось зовсім природного; але Ляйенель Дарґун знав, що его свояк не дуже інтересує ся полюванем. Длячогож він так дуже інтересував ся тими зборами, що на другий день мали відбути ся?

Він журив ся очевидно полюванем. Коли именно подивив ся третий раз у вікно, відозвав ся тріюмфуючо:

— Ґратулюю Вам, мої панове, будете могли завтра полювати, вже не то що мороз попустив, але й пустив ся дрібний дощ.

Пан Мордант вибіг чим скорше на двір і може за яких пять мінут вернув урадований.

— Я ходив дивити ся звідки вітер віє — сказав він; — ґраф Реджінальд добре казав. Вітер змінив ся і віє від полудневого заходу; пустив ся дощ; може ще будемо завтра полювати.

Ляйенель Дарґун при тих словах сільского шляхтича глянув на лице свого первого брата. На диво лице его було таке блїде як у трупа.

Завтра! — замуркотів ґраф Реджінальд вітхнувши.

ГЛАВА ПЯТА.

Кінь і їздець.

Через цїлу ніч падав дощ, але рано дня двайцятьшестого, коли панове в ректорстві виглянули крізь вікно, щоби подивити ся яке верemя на дворі, побачили на свою радість, що віє вітер з полудня і небо єсть захмарене, а то для мисливих така важна річ.

О пів до девятої зібрало ся цїле товариство в столовій комнаті, де прилагоджено снїданок.

Богато панів з сусідства запрошено на снїданок до ректорства. На великім чотирогранним подвірю було повнісенько паробків від коний і коний, ґіґів і фаетонів а голосна гутірка наповняла тихий воздух.

Всї були дуже вдоволені з вийнятком одного Реджінальда Еверстронґа. Він належав до тих, що найголоснійше говорили і найбільше реготали ся; але ректор, котрий ему добре придивляв ся, добачив, що его лице було блїде а повіки тяжкі, як у чоловіка, що не спав в ночи, що сьмих его не був веселий а розмова его вимушена, котрій бракувало правдивої веселости.

— В серци того чоловіка діє ся щось недоброго — подумав собі Ляйенель. — Не вжеж в остереженю циганки есть щось правдивого?

За хвильку опісля готов він був уважати себе за чоловіка, котрий сам себе дурить.

Мій первий брат може й зовсім не инший як звичайно — думав він собі; — він же і так звичайно якийсь утомлений, як той чоловік, що змарнував свою молодість і стратив найкрасші вигляди в своїм житю, чоловік, котрий чує ся якимсь прибитим навіть в хвилях розривки і серед громадного товариства та надармо силує ся позбути ся того пригнобленя.

Кружок, що зібрав ся при снїданку, був сьвітлий.

Лідия Ґреґим, знаменита їздкиня, не виглядала в ніякій тоалеті повабнїйше, як в своїй сукни до їзди верхом із синього сукна, що дуже добре на ній лежала. Она скористала з нагоди і явила ся на снїданку в костюмі до їзди, в котрім їй було дуже до лиця.

Єї лице було як грань червоне від зворушеня і сьвідомости побіди. Чемність Ляйенеля вчерашного вечера супротив неї зробили на ню таке враженє, що він интересує ся нею а і сего рана виділа она в его очах подив, хоч не якесь теплійше чувство.

— Отже Ви хочете дійстно їхати з мисливими, панно Ґреґим? — спитала пані Мордант майже налякана.

— Ви ще питаєте ся? — відозвала ся на то Лідия. — Розуміє ся, що поїду з ними, пані Мардант. А Ваші доньки не поїдуть?

— Они не беруть участи в полюваню на конях — відповіла пані Мордант. — Они їздять часто верхом з своїм батьком, а коли суть в Льондонї, то їздять в парку. Мій муж не позволив би своїм донькам їздити на полюванє.

Лідия аж почервоніла ся від гніву; але єї гнів замінив ся в радість, коли Лайенель Дарґун прийшов їй на поміч.

— На полюванє верхом можуть вибирати ся лиш такі знамениті їздкинї як панна Ґреґим — сказав він — Ваші доньки, пані Мордант, сидять добре на кони, але они не амазонки.

— Я не конче за тим, щоби з них були

ножата у всілякім положеню можуть бути і ненаводнювані та не навожені, 60 до 80 сотнарів сіна; косовиця два рази. — IV. кляса: Малої вартости сіножата в долинах і на горах, 40 сотнарів сіна; косовиця раз. — V. кляса: Дуже лихі, торфові сіножата в лісах і на горах; 20 сотнарів сіна; косовиця раз.

— Як обходити ся зі збіжем при і по вимолоченю? В часї коли збіже в снопах гріє ся і пріє, не треба молотити, бо тогди трудно вимолотити зерко з вохкого колоса, а й само зерно єсть вохке і має меншу ціну. Також труднійше тогди збіже очистити. Не треба молотити в вохкий день або підчас слоти, лиш в пору зовсім суху. Зерно вимолочене в слоту втягає дуже в себе вохкість і тогди дуже легко кидає ся плїснь на нїм. Вимолоченого зерна не треба нїколи лишати на тоцї на купі, але зараз запрятати до шпихлїря. Навіть зерно в міхах лишене на тоцї втягає вохкість в себе. Сьвіжо вимолочене зерно, лишене довший час на купі, легко загріває ся і пріє, через що тратить силу кільченя; длятого треба зерно в шпихлїри розсунути тонькою верствою. Лїпше єсть навіть не вичищене зерно знести до шпихлїря, там єго розсунути і часто віячкою перевівати, а відтак аж в догідній порі очищувати на млинци. Збіже вже й очищене в шпихлїри треба часто віячкою перевівати, але не в мокрий день, длятого, що тогди має ся час до того. Коли вже збіже висхне меншими верствами (до 20 центиметрів високими) можна єго зсипати на більші купи (до 60 центиметрів високі). Аж до грудня треба збіже в шпихлїри два рази в місяць перевівати віячкою; від грудня аж до марта раз в місяць, а в марті і цьвітни два або й три рази, а то длятого, що тогди вже рушають ся кільцї в збіжу; і оно загріває ся. При перевіваню віячкою треба збіже до гори підкидати, щоби зерно розлїтало ся. Коли би збіже на зсипі сплїснїло, то треба віячку мочити оцтовим спіритусом і тогди перевівати збіже; оцтового спіритусу не треба жалувати. Коли-ж би плїснь дуже кинула ся, треба збіже на млинок пустити. Стухле збіже на зсипі можна поправити додаючи до него цьвіту з румянку, раз, два або й три рази, а відтак вичистити з румянку на млинку. Вохке збіже можна осушити вапном; куснї паленого вапна кладе ся в кошї, завиває ся кошї в полотна і вкладає ся в збіже; за дві або три недїлї вапно витягне всю вохкість зі збіжа. Щоби коти не занечищували збіжа в шпихлїри, треба вкривати зерно густо березовим прутем, з котрого всї листки треба позривати. *(Народ. Часоп.)*

— Нерозумне шановане коний. Буває так, що господар держить робочі конї кілька днїв в стайни і годує їх добре, длятого, щоби їх опісля заставити до тяжкої роботи. Єму здає ся, що через таке зашановане конї наберуть більше сили а відтак будуть могли більше і лїпше робити. То не правда; таке шановане коний єсть нерозумне. Неодин господар може сам на собі зробити той досьвід, що коли він день в день двигає щось тяжкого і робить, то робота іде єму далеко лекше, як тогди, коли прийде день два сьвят і відпочинку, а він по нїм мусить знов ставати до роботи. Ох, то так тяжко! То не лїнь, але просте ослаблене в наслїдок задовгого відпочинку. То само єсть і у робочого коня. Задовгий відпочинок єсть так само шкідливий, як за короткий. Через нерозумне, надмірне шановане коня господар позбавляє єго сили. Правда, що кінь по довшім відпочинку бере ся жваво до роботи, рве ся до неї. Господареви здає ся тогди, що він додав коневи сили, давши єму довго відпочити, а то тимчасом неправда; кінь рве ся зразу, але вже в короткім часї ослабає і попускає в роботї. Нема тогди за що коня валити батогом. Кінь, що спочиває довший час, а дістає добре їсти, товстїє, мязи (мушкули) і жили тратять свою пружливість, бо не суть в роботї і кінь стає фізично лїнивий; аж поволи можна єго знов заправити до роботи. Отже коли хто хоче шанувати свої конї то нехай розумно їх шанує, нехай дає їм відпочити тільки кілько їм потреба; але нехай конї не дармують по кілька днїв нїби длятого, щоби пізнїйше лїпше робили; бо тогди і конї, не поправлять ся, але ще й будуть менше сили мати, і втече неодин заробок.

Всячина господарска.

— Вино з бзинових ягід, єсть і дешеве і дуже добре, іменно коли довше постоїть. В Анґлії і Франциї продають єго під назвою „фронтіняк“ (Frontignac). Отже той фронтіняк робить ся так: Бере ся 34 фунтів зовсім доспілих і чистих бзинових ягід без хвостиків і варить ся у 8 до 9 літрах мягкої води (фільтрована дощівка найлїпша). Сок відціджує ся через мішочок з грубого полотна, а то, що в нїм лишить ся, ще витискає ся. Так одержаний сок варить ся ще раз годину. На одну літру соку дає ся відтак пів або три чверти фунта цукру і варить ся ще раз з цукром. Опісля зливає ся сок до камінних або деревлянних посудин, студить ся і коли ще теплий додає ся до него 4 столові ложки дріжджів (найлїпше винних) та лишає ся, щоби кис. Коли сок кис 12 до 15 годин, зливає ся єго до бочки, ставить ся до пивниці і обходить ся з ним вже дальше як з молодим вином. По 3 до 4 місяцях можна вино стягати до фляшок. Позаяк фронтіняк робить через довший час осад, то добре єсть перед стягненєм до фляшок спустити єго кілька разів до иншої бочки. Вина бзпнового уживають часто до крашеня червоного вина.

Лїтература господарска.

— Handbuch der Landwirtschaft v. Wilhelm Martin 4 Aufl. Єсть то дуже добрий і обширний підручник до науки господарства обнимаючий 950 сторін друку а 512 ілюстраций. При тім книжка ся з огляду на свою обємистість та ілюстрациї єсть дуже дешева, бо коштує лиш 6 марок 70 феників (4 зр.), а в оправі 8 марок (4 зр. 80 кр.) Хто би хотів купити собі сю книжку, може спровадити єї з книгарні Wilhelm Frick, Hofbuchhandlung in Wien I. Graben 27. Оплата почтова буде виносити лиш пару крейцарів.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна рогатої худоби** на віденьскім торзї. На торг дня 11 с. м. пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 4885 штук, між тим з Галичини 288, з Буковини 96 штук. Цїна без зміни. — Волів з Галичини і Буковини продано 45 штук по 26 до 30 зр., 145 штук по 31 до 34 зр., 116 штук по 35 до 38 зр., 19 штук по 41 до —зр.; бугаї без ріжниці походженя плачено по 26 до 34 зр.; корови підтучені по 25 до 32 зр.; худу худобу по 18 до 25 зр. — все числячи за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 12 вересня. Правительство розвязало товариство „Союз нїмецких рільників“, котрого предсїдателем був Шенерер за недозволені аґітациї.

Тріполї 12 вересня. Наспіли вісти, що на францускийвідділ войсковий напали в оазї Айру Туареґи. Французи побили ворогів і винищили цїлковито.

Константинополь 12 вересня. На француcкім корабли, що ішов з Єгипта до Байрута помер один чоловік на джуму.

Париж 12 вересня. Ходять вісти, що президент помилує Драйфуса і тим закінчить ся цїла справа.

амазонки — відповіла на то панї Мордант трохи загнївана.

Лідия не взяла дуже за зле той брак ввічливости панї Мордант, бо уважала то лиш за відплату за єї успіх, а мати знов не могла того забути, що хтось инший а не котрась в єї доньок узискала так сьвітлу нагороду як особа Гальґрунского ректора.

Данило Дарґун не говорив о нїчім иншім лиш о новім кони свого брата, о „Ніяґарі“, котрого казали водити попід вікно. Панове з товариства оглядали всї того коня і однодушно признавали єго красу.

— А ти пробовав тамтого тиждня їздити на нїм, Ляйенелю? Я тебе о то просив — говорив Данило, коли вже всї досить нахвалили ся „Ніяґару“.

— Авжеж що пробовав, і я переконав ся, що він такий жвавий, як мало котрий в тих, на котрих я їздив. Я їздив два рази на нїм — знаменитий кінь.

— Та й можна спустити ся на него, правда? — спитав Данило. — Спавін ручив за него, а Спавін чоловік честний. Але то все-таки річ делїкатної натури купувати для брата коня до польованя і я буду тїшити ся, коли нинїшний день мине.

— Не бій ся, Даниле — відповів ректор.— Мене уважають звичайно за сьмілого їздця, але я не сїдаю на коня, на котрого не можна спустити ся. Я того погляду, що чоловік не повинен вводити провидїния в искушение.

Коли він то говорив, очи єго глянули случайно на Реджінальда Еверстронґа. Очи первих братів стрітили ся і Ляйенель побачив в очах Ґрафа якийсь неспокій, якусь непевність.

— Видко, що в словах старої циґанки о крамолї і зрадї єсть щось правди — подумав він собі; — мусить в тім щось бути. То, що я тепер видів в очах мого первого брата, не єсть щось звичайного.

Підведено конї до дверий. Для панї Мордант і єї обох доньок призначено карету і они не противили ся тому, щоби показати ся на місци зборів в своїх хороших зимових капелюшиках.

Снїг був стопив ся, лиш місцями ще лежав та вкривав далекі горби мов білим одіялом.

На улицях і дорогах було болото висше кісток, а конї бігли почерез калабанї та хляпали їздцям в лице.

Крім Лідиї Ґрегим була ще лиш одна дама, котра хотїла їхати з мисливими. Була то молода жінка якогось офіцира від кавалериї, що взяв був відпустку на чотири недїлї і перебував у свояків в Гальґрунї.

Цїле товариство виїхало двійками і трійками з ректорства. Всї були вже на гостинци, заким вибрав ся ректор, котрий їхав на новім кони.

Він здивував ся немало, коли показало ся, що кінь не так легко дає ся поводити. Він ставав дуба, фиркав, кидав собою то в одну, то в другу сторону і оббризкав темний сурдут мисливский їздцям розтопленим снїгом і болотом.

З великим трудом удало ся Ляйенельови успокоїти коня і виїхати на гостинець та здогонити товариство. Він їхав побіч пана Морданта великого знатока коний, котрий через кілька мінуть дивив ся на ректорового коня якимсь дивним оком.

— Я Вам щось скажу, панє Дарґун — відозвав ся він; — менї не здає ся, щоби на Вашого коня можна спустити ся.

— Нї?

— Нї, він має щось небезпечного в очах; він менї не подобає ся. Подивіть ся лиш, як він складає уха, а нїздря дрожать єму так погано. Я би Вам дуже радив, щоби Ви казали привести собі якого иншого коня. Будете мусїли сего дня гнати почерез всілякі перешкоди, а отся звірюка, вірте менї на слово чести, дуже менї підозріна.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).